

Lászlóffy Aladár

LA MAYONNAISE

Még mindig ingerel: csak tréfa volt
és közben zsongott, táncolt és dalolt,
pofáját tömte s pofázott a plebsz
a vár alatt, majd romjai felett?
Itt táboroz már minden rációs,
mi később lesz csak koncentrációs.
Nézd csak e bulvár fedte helyeket:
árkokban égették a fejeket...!
Most hallom, hogy az „arisztokraták”,
kiket meglincsel az a sok galád,
nyolc százalékban voltak nemesek!
Az átverés mindenképp megesett.
A Bastille helyén kecses oszlop áll:
Párizsban úgyis mindent megtalál,
ki precedenseket gyűjt és keres,
a lámpa és a lepedő veres,
csak ki-kiüt az igazság alól
a veszett vérben ázott trikolor,
mint szűk szoknya Yvette-en és Katin,
az emberiség aszott bájain
úgy feszül Katyn, Musa Dagh, Gulág,
s a szegényembert húzza csak az ág,
kiderül, nem is vicces mese, te,
a rátóti legények esete:
a jobb vagy bal zsebükbe nyúló kéz
ügyébe tökmag helyett majonéz.
Sok múltáb, műmell, műizé között
valódi baj ürügybe öltözött
s már nagyon ingerlő, ahogy Kain
jó wehrmachtos allonzanfant-jain
ott masíroz a pozitív Nyugat –
s a sok vak eb más karavánt ugat.